

и кесията си. Той купи въ най-близкото село всичко, което имъ бѣ необходимо за по-нататъшното пѣтуване, и тѣ скоро стигнаха въ Багдаты. Ала тамъ всички се слисаха отъ появяването на халифа, защото го считаха за умрѣль. Народътъ бѣ въ възторгъ, като видѣ пакъ своя любимъ господарь.

Щомъ влѣзоха въ двореца, Хасидъ заповеда незабавно да вържатъ магьосника и сина му. Той изпрати стареца въ развалинитѣ,



въ сжщата тази стая, кждѣто се терзаше прѣобърнатата въ кукумявка принцеса, и заповѣда да го обѣсятъ тамъ. А пакъ на сина му, който не знаеялъ нищо за кроежитѣ на баща си, прѣдложи на изборъ, едно отъ двѣтѣ: или да умре, или да смръкне отъ прашеца въ табакерата. Разбира се, че синътъ избра послѣдното. Великиятъ везиръ му подаде табакерата. Мирза смръкна малко отъ прашеца и изведнажъ слѣдъ вълшебната дума, изговорена отъ халифа, се прѣобрази на щръкъ. Халифътъ заповѣда да го турнатъ въ една голѣма желѣзна клѣтка и да поставятъ клѣтката въ градината.

Дълго и шастливо живѣ халифъ Хасидъ съ принцесата, неговата жена.

Най-любимото врѣме на халифа прѣзъ дена бѣха послѣобѣднитѣ часове, когато при него се явяваше, обикновенно, великиятъ везиръ. Тогава и двамата си спомняха своитѣ прѣжни приключения. А когато халифътъ биваше въ особно разположение на духа, той прѣдставяваше какъ изглеждалъ везира, бидейки щръкъ:

ходѣше изъ стаята, подражавайки на движенията на тази птица, щракаше съ езика, махаше съ рѣцѣ, като съ крилѣ и дразнѣше великия везиръ съ поклонитѣ си на изтокъ, викайки „Му... му!“. Това прѣдставление всѣ



кога доставяше голѣмо удоволствие на съпругата на халифа и на дѣцата ѝ. Ако пакъ халифътъ продължаваше да дразни везира по-дълго, тогава послѣдниятъ съ усмивка се заканваше да разкаже на жена му за пазарлъка имъ при вратата на принцесата-кукумявка.

* * *

Когато Селимъ Барухъ свърши разказа си, изглеждаше, че търговцитѣ бѣха много доволни.

— Наистина, каза единъ отъ тѣхъ, като дръпна завѣсата на палатката — ние и не забѣлѣзахме даже, какъ се измина врѣмето. Ето че и прохладенъ вечеренъ вѣтрецъ е повѣялъ, така че, бихме могли да трѣгнемъ на пѣтъ.

На това мнѣние бѣха всички. Незабавно палаткитѣ се свалиха и слѣдъ малко керванътъ потегли на прѣдъ, въ прѣжния си порядъкъ.

Тѣ вървѣха почти цѣла нощъ, защото прѣзъ дена бѣше задушно, а нощъта — звѣздна и прохладна. Най-сетнѣ стигнаха пакъ до едно удобно за пладнуване мѣсто. Палаткитѣ на ново се разпѣнаха и тѣ полегнаха да почиватъ.

Селимъ Барухъ бѣше прѣдметъ на общо внимание, като най-младъ гостъ. Единъ търговецъ му подаде възглавница, другъ — покривка, трети му прѣдостави роба си, за услуги, — съ една дума, за него се грижеха като у дома.

Когато пѣтницитѣ се събудиха, най-горещото врѣме на дена бѣше вече прѣминало. Всички единодушно рѣшиха тукъ да дочакатъ нощъта. Тѣ се наобѣдваха и пакъ се съб-